

III.6 – ΣΑΤΗΡΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (43)

1. Ο κομπιναδόρος και η σχολή του

Στη ζωή μου έχω μάθει
μόνο οι κουτοί δουλεύουν,
κι όλοι κάνουν κάποια λάθη
που τους έξυπνους βολεύουν.

Έξυπνος είμαι κι εγώ
κι όλο κάτι μαγειρεύω,
να μπορώ να βουλευτώ
κι όλο κάποιους αγγαρεύω.

Στις απάτες είμαι πρώτος
και κανένας δεν με φτάνει.
Νντύνομαι σαν καμαρότος
και φοράω και φουστάνι.

Κι άμα λάχει ζητιανεύω
κι όλο δανεικά γυρεύω,
που πότε δεν επιστρέφω
κι αν με κυνηγάνε τρέχω.

Κάρτες ξέρω να τυπώνω
με τίτλους και εμπειρίες,
κι έτσι εύκολα τρυπώνω
σε συλλόγους κι εταιρείες.

Αφελείς που τα φυσάνε
τους βοηθώ στις επενδύσεις,
κι όταν σκάνδαλα ξεσπάνε
μ' έχουν πρώτο στις ειδήσεις.

2. Η παπαδιά και τα παιδιά

Σε μιαν άλλη μου ζωή
ήμουν χήρα ζωηρή,
όπου όλοι μου αρέσαν
και να μ' έχουνε μπορέσαν.

Ήμουν όμορφη πολύ,
πλουμιστή και στρουμπουλή,
και τους άνδρες προκαλούσα
και χατίρι δε χαλούσα.

Έκανα πολλά παιδιά
άσπρα, μαύρα, καφετιά,
μα οι μπαμπάδες τους λακίσαν
κι έτσι μόνη με αφήσαν.

Δικαστές με κυνηγάνε,
κρύβομαι εδώ και εκεί,
κι όλοι ψάχνουν και ζητάνε
να με βάλουν φυλακή.

Κι όταν πια με εντοπίζουν
και στην φυλακή θα μπω,
με ταΐζουν, με ποτίζουν
εκεί μέσ' ώσπου να βγω.

Κι όταν βγω απολαμβάνω
ό,τι έχω καταχραστεί,
νέα δράση αναλαμβάνω
που 'χει πια σχεδιαστεί.

Έτσι αξιοποιώ την ώρα
κι άμα νοιάζεται κανείς,
μια σχολή ανοίγω τώρα
για να μάθετε κι εσείς.

Σε μια χώρα στην Ευρώπη
άμα θες να επιβιώσεις,
η κομπίνα είναι πρώτη
που συ πρέπει ν' εμπεδώσεις.

Στη σχολή κομπιναδόρων
τώρα ελάτε να γραφτείτε,
και σας θέτω μόνον όρο
να με χρηματοδοτείτε.

Σε αυτή μου την ζωή
είμαι άτυχη πολύ.
Τώρα είμαι παπαδιά
και δεν έχω και παιδιά.

Όταν κάποιος με πλησιάζει
ο παπάς μου τον τρομάζει,
έτσι μένω μοναχή μου
και σπαράζει η ψυχή μου.

Να του κάνω το χατίρι
κλείστηκα σε μοναστήρι,
κι έγιν' ηγουμένισσα,
τότε όμως γέννησα.

3. Δώρα πρέπει να μοιράσω

Δώρα πρέπει να μοιράσω
αφού πρώτα τ' αγοράσω,
και σε όλους να τα δώσω
το τομάρι μου να σώσω

Δώρα για τη δημαρχεία
και για την αστυνομία
και τη χωροφυλακή
μη με βάλουν φυλακή.

Δώρα και για την τροχαία
να κυκλοφορώ ωραία.
Δώρα για τον υπουργό
μη με κάνει τσακωτό.

Δώρα και για τον εφέτη
να μου κάνει το ρουσφέτι,
τον στρατιωτικό γιατρό
ώστε να απαλλαγώ.

Δώρα για την εφορία
μη μ' αδειάσει τα ταμεία,
τη δημόσια υπηρεσία
να μου δώσει σημασία.

Δώρα στον συνάδελφό μου
να καλύψει το φευγιό μου.
Δώρα θέλουν και οι μπράβοι
για να δείρουν τον μανάβη.

Δώρα θέλει το Λενάκι
να μου δώσει ένα φιλάκι.
Δώρα θέλει κι η Κική
που μ' αρέσει και αυτή.

Δώρα θέλουν τα παιδιά μου
κι η γυναίκα η δικιά μου.
Δώρα και οι φιλενάδες,
καμαριέρες και νταντάδες.

Όλοι δώρα μου ζητούνε
και φωνάζουν κι απαιτούνε,
σ' όλους πρέπει να τα δώσω
άμα θέλω να γλιτώσω.

Γι' αυτό σκέπτομαι πως τώρα
θα το σκάσω σ' άλλη χώρα,
και θα πάρω και την Δώρα
που δεν μου ζητάει δώρα.

Είναι γριά και ζαρωμένη
αλλά είναι ματσωμένη,
και ζητάει και στεφάνι
μ' όλο δώρα αυτή μου κάνει.

Θα το σκάσουμε μ' αμάξι,
κάποτε θα τα τινάξει
και θα την κληρονομήσω
και το πρόβλημα θα λύσω.

4. Η ωδή των οδών

Ω οδοί π' όλη την πόλη διατρέχετε
οριζοντίως και καθέτως και λοξά,
η ψυχή μου απ' αγωνία διακατέχεται
ότι κάτι με σας δεν πηγαίνει καλά.

Την μέρα αν τολμήσω ν' οδηγήσω
μαλάκα όλοι με λεν και με μουντζώνουν,
κι αν στα φανάρια σας δεν σταματήσω,
οι μπάτσοι τρέχουνε και με μαγκώνουν.

Μα και τη νύχτα όταν περπατάω,
φοβάμαι μήπως με ληστέψουν ή χαθώ,
και αν σε κάποιο τοίχο κατουράω
ο κόσμος όλος με περνάει για τρελό.

Κάποιες φορές πολύ χαρά μου δίδετε
όταν τα πεζοδρόμια διασχίζω,
όπου η μία κι η άλλη εκεί εκδίδεται
κι εγώ απ' τη γωνιά μου τις μπανίζω.

Όμως με σκόνη με γεμίζετε
όταν απ' το μπαλκόνι σας κοιτώ,
αλλά κι από σκουπίδια σκίζετε
γι' αυτό κι εγώ σκουπίδια σας πετώ.

Παρ' όλα αυτά πολύ σας αγαπάω
που στη δουλειά μου τόσο με βοηθάτε,
όταν ζητιάνος ντύνομαι και πάω
για να με ελεήσουν οι διαβάται.

5. Άλλαξα πολλές δουλειές

Άλλαξα πολλές δουλειές
που' ταν δύσκολες σκληρές,
μέχρις ως εδώ να φτάσω
να μπορέσω να χορτάσω.

Μικρός ήμουνα γιατρός
και κορίτσια εξέταζα,
από πίσω κι από μπρος
και μαζί τους έπαιζα.

Μετά ήμουν στρατηγός
και τους φίλους έπαιρνα
στην αυλή μου και αυστηρός
διέταζα και έδερνα.

Μετά πήγαινα σχολείο
κι όλο πλάκα έσπαγα,
και δεν άνοιγα βιβλίο
μόνο μπάλα έπαιζα.

Μετά έγινα τεμπέλης
κι ήταν μια καλή δουλειά,
κι ο πατέρας μου «ό,τι θέλεις»
πλήρωνε για τα καλά.

Μετά άρχισα να κλέβω
κι έβγαλα πολλά λεφτά,
αλλά και να ζητιανεύω
εδοκίμασα μετά.

Έκανα και φυλακή
και καλά την πέραγα,
όλο ξάπλα και φαγί
κι άμα λάχει έβγαινα.

Έγινα και ζιγκολό
κάπου στον Σαρωνικό,
και τουρίστριες συναντούσα
κι αν μπορούσα τις μαδούσα.

Έμπορος ήμουν μετά
κι ό,τι είχα πούλησα,
κτήματα και κινητά,
όλα τα ξεπούλησα.

Τέλος έγινα παπάς
για καλά την άραξα.
Τώρα έχεις πια να φας
και δουλειά δεν άλλαξα.

Κι αν γενώ πρωθυπουργός
όλα ωραία θα τα φτιάξω,
θα με σέβεται ο λαός
και τον τόπο θα ρημάξω.

Μα και βασιλιάς και πάλι
ή δικτάτορας μεγάλος,
αν γενώ θα' χω καμάρι,
δεν με φτάνει κανείς άλλος.

6. Η ωδή στην πορδή

Ω πορδή που γλυκά μας ξελαφρώνεις,
την πίεση στ' έντερα μαλακώνεις,
πόσο γλυκά ηχείς όταν βγαίνεις
κι ευωδιαστά στη μύτη μας μπαίνεις!

Συ την υγεία μας δυναμικά την προστατεύεις
όταν τοξίνες απ' τα κόπρانا αποχετεύεις,
γι' αυτό διαλαλούν οι σοφοί μας με σθένος :
Πάντα «κώλος κλασμένος, γιατρός χεσμένος».

Ανεπιθύμητους γύρω μας απομακρύνεις
και με τον ήχο σου τα λεγόμενά τους κρίνεις.
Με την οσμή σου εδέσματα μας θυμίζεις
και την ατμόσφαιρα μ' αρώματα γεμίζεις.

Των κλασικών χρόνων είσαι συ το σύμβολο.
Της κλασσικής τέχνης είσαι η τελειότητα.
Της κλασσικής μουσικής είσαι το κύμβαλο,
και των κλασσικών προτύπων η πληρότητα.

Όταν με όσπρια βαριά τροφοδότησε,
ωδή ολόκληρη μπορείς τότε να συνθέσεις,
κι όταν με κόψιμο γερό πυροδότησε,
μαζί με τα αέρια μπορεί και να μας χέσεις.

Και αν ο θάνατος με φοβίζει
είναι γιατί με προβληματίζει,
και ερωτώ ό,τι κι αν κάνω,
αν θα πεθάνω, πως θα κλάνω ;

7. Έμπλεξα με δύο κοπέλες

Έμπλεξα με δυο κοπέλες,
μ' αγαπούν και κάνουν τρέλες,
και δεν ξέρω τι να πω
ποια απ' τις δύο να παντρευτώ.

Και οι δυο με κυνηγούνε
κι όλο θέλουν να με δούνε,
και το χρόνο μου μοιράζω
μα ποτέ δεν ησυχάζω.

Όταν φεύγω από τη μία
λεω πως πάω σε μια θεία,
κι όταν φεύγω απ' την άλλη
λεω ανάγκη ειν' μεγάλη.

Κάθε μέρα και τις δύο
πρέπει να ικανοποιήσω,
και δεν ξέρω μες στο κρύο
ποια να πιάσω ποια ν' αφήσω.

Και οι δυο μου μαγειρεύουν
και να φάω μου γυρεύουν.
Σε πιέζουνε να τρως
κι έγινα πολύ χοντρός.

Και ονόματα έχω δύο
για να μη μ' ανακαλύπτουν,
και έχω φίλους κάνα δύο
που μπορούν να με καλύπτουν.

Μ' όταν σε ταξίδια πάω
παίρνω άλλη μια κοπέλα,
και τις άλλες παρατάω
και έτσι την περνάω τρέλα.

Άλλα όμως μ' αναγκάζουν
να τις αποκαταστήσω,
και τον λόγο μου φωνάζουν
πως θα πρέπει να κρατήσω.

Γι' αυτό θα γενώ μορμόνος
και τις δύο να παντρευτώ,
κι αυτός είναι τρόπος μόνος
απ' το πρόβλημα να βγω.

Πάω λοιπόν και τους το λεω
τότε εκείνες με κτυπάνε,
από τότε ακόμη κλαιω
και μονάχος μου κοιμάμαι.

Έχω χάσει και τις δύο
μα χωρίς να αγχωθώ,
κι από κάποιο πρακτορείο
μ' άλλες δυο θα βολευτώ

Και μυαλό ποτέ δεν βάζω
ότι και να μου συμβεί,
τους ποδόγυρους πλησιάζω
η ψυχή μου ώσπου να βγει.

8. Η ωδή στη στενή

Ω στενή που γαλήνη και προστασία προσφέρεις.
Πάντα δωρεάν τροφή και στέγη μας παρέχεις.
Πώς θα 'θελα εδώ και άλλους φίλους μας να φέρεις
κι όλους στη στοργική αγκαλιά σου να μας έχεις.

Εδώ ξεκουραζόμαστε απ' την πολλή δουλεία μας
και πια δεν κινδυνεύουμε από τους αντιπάλους.
Στους φίλους περιγράφουμε τα έργα τα καλά μας
κι αυξάνουμε την πείρα μας μαζί μ' όλους του άλλους.

Ακόμη σχεδιάζουμε μαζί με την παρέα
ληστείες που θα κάνουμε όταν θα ξαναβγούμε,
τράπεζες που θα κλέψουμε και σχέδια ωραία
και που θα πάμε τα λεφτά, και πού θε να κρυφτούμε

Χασίς απολαμβάνουμε κι άλλα ναρκωτικά
που οι καλοί μας φύλακες μας φέρνουν νύχτα μέρα
και κάθε τόσο βγαίνοντας, πολλές φορές κρυφά,
με γκόμενες θεσπέσιες περνάμε την ημέρα

Πώς θα θελα και ένσημα να έβαζες πολλά,
ώστε μια μέρα σύνταξη να πάρουμε να ζούμε,
σαν τ' άλλα τα επαγγέλματα τα ανθυγιεινά,
και βγαίνοντας στην σύνταξη να μην παρανομούμε.

Μόνο θα πρέπει πιο καλά κι εσύ ν' οργανωθείς
και κέντρα διασκέδασης τις νύχτες να μας έχεις,
και απ' όλες τις ανέσεις μας κι εσύ θ' ωφεληθείς
που δεν θα δραπτετεύουμε και έτσι δεν θα τρέχεις.

9. Ένας γόης με πατέντα

Είμαι γόης με πατέντα
αλλά μένω σε μια τέντα,
που 'στησα σ' ένα νησάκι
για να βρω ένα κοριτσάκι.

Τις τουρίστριες γυροφέρνω
κι είμαι ένα γνωστό καμάκι,
αλλά δεν τα καταφέρνω
και μου μένει το μεράκι.

Είμαι ένας ωραίος νέος
μα είμ' αδύνατος στις γλώσσες,
κι έτσι τώρα τελευταίως
δεν μου κάθοντ' ούτε κλώσες.

Τις καλές έχω σταμπάρει
μήπως κάποια με γουστάρει,
μα αυτές με αγνοούνε
και με άλλους τριγυρνούνε.

Όμως για ν' επιβιώσω
ίσως άσχημες ζυγώσω,
που 'χουν αρκετά χρονάκια
και γουστάρουν τα καμάκια.

Βρίσκω μία Μεξικάνα
που 'ναι λίγο στραβοκάνα,
που 'χει εγγόνια και παιδιά,
μα 'χει και πολλά λεφτά.

Τότ' αμέσως της κολλάω
και εκείνη με γουστάρει,
και στη χώρα της θα πάω
αφού θέλει να με πάρει.

Κι έτσι ζω στο σπιτικό της
με την κόρη και το γιο της,
μα κι η κόρη με γουστάρει
κι αυτή θέλει να με πάρει.

Τότε η μάνα το μαθαίνει
και τι μου 'κανε δε λεω.
Στην πατρίδα μου με στέλνει
και τη μοίρα μου την κλαιω.

Όμως πρέπει να τρυπώσω
κι απ' την πείνα να γλιτώσω,
και προσπάθεια να κάνω
γι' αυτό τρέχω να προκάνω.

Σε χοντρή γριά κολλάω
και μαζί της ξεκινάω,
κάνω πως την αγαπάω
και στον τόπο της θα πάω.

Μα μυαλό πια έχω βάνει
και σ' άλλη δε θα κολλήσω,
περιμένω να πεθάνει
για να την κληρονομήσω.

10. Η σπουδαία ηθοποιός

Ηθοποιός είμαι σπουδαία
που 'ρθε απ' την Ρουμανία,
μα όταν πέφτει η αυλαία
με γιουχάρουν με manía.

Τα Ελληνικά σαν γλώσσα
μ' όλο λάθη τα μιλάω,
όμως κάθομαι σαν κλώσα
και πολύ καλά φιλάω.

Τα προσόντα μου προσφέρω
σ' όποιους τα επιθυμήσουν
και οι σκηνοθέτες ξέρω
ότι θα με προτιμήσουν.

Με ζητάνε και για τσόντα
κι όλο τρέχω να προλάβω,
κι όσο για κρυφά προσόντα
δεν μπορώ πια να συλλάβω.

Στις ταινίες που γυρνάω
έχουνε οικονομία,
διότι ρούχα δεν φοράω
κι όμως σπάνε τα ταμεία.

Για το sex Oscar αν δώσουν
σίγουρα θα το κερδίσω,
έστω κι αν με ξεθεώσουν
οι κριτές που θα γνωρίσω.

11. Μπυραρίες και κυρίες

Σε μι' ωραία μπυραρία
μπαίνει μι' όμορφη κυρία.
Έχει στήθη ανεπτυγμένα
και πλησιάζει προς εμένα.

Τότε εγώ τη διπλωρώνω
και αρχίζω το καμάκι,
και την μπύρα της πληρώνω
και της πιάνω το κωλάκι.

Της προτείνω να χαθούμε
και μαζί να κοιμηθούμε
και με πάει στο Μουσείο
σ' ένα ωραίο πανδοχείο.

Μπαίνουμε και το φως σβήνει
και αμέσως με ξεντύνει,
και στο ντους με παρασέρνει
και την παίρνω και με παίρνει.

Μετά ντύνεται και πάει
κι είμαι ευχαριστημένος,
που λεφτά δε μου ζητάει.
Που να ξέρω ο καημένος!

Κι όταν το πρωί θα φτάσει
με τι φρίκη διαπιστώνω,
τα λεφτά μου έχω χάσει
και δε θα' χω να πληρώνω.

Το ρόλοι μου αφήνω,
δε γυρίζω να το πάρω,
και στην ίδια μπυραρία
πάω για να την τρακάρω.

Εκεί βρίσκω μία άλλη
πιο ωραία και μεγάλη,
σ' ένα άλλο πανδοχείο
πάμε τώρα στο Θησείο.

Τώρα όμως έχω μάθει
τα λεφτά μου κάπου κρύβω,
και άδειο πορτοφόλι θα' χει
το δικό μου όταν φύγω.

Ντύνομαι και φεύγω πρώτος
πριν απ' το λουτρό να βγει,
σιγανά σαν καμαρότος
και ας ψάχνει να με βρει.

Την εκδίκηση μου πήρα
μα σε μπυραρία δεν μπαίνω,
και στο σπίτι μου τη μπύρα
με τη σύζυγό μου παίρνω.

Κι άμα πλέον μου κολλήσει
ξανθιά ή μελαχρινή,
δεν θα βρει να με μαδήσει,
έμαθα την τακτική.

12. Το μαγικό ραβδί

Να 'χα μαγικό ραβδί
τι δεν θα κατόρθωνα,
τα στραβά σε μια στιγμή
όλα θα τα διόρθωνα.

Τους ανθρώπους θα 'βαζα
να με υπακούγανε,
κι ότι λόγο θα 'βγαζα
όλοι θα τ' ακούγανε.

Κι όσους με μισούσανε
όλους θα τους σάρωνα.
Θα με προσκυνούσανε
κι εγώ θα καμάρωνα.

Τις κοπέλες θα 'βαζα
να με προτιμούσανε,
πίσω μου να τρέχουνε
να με αγαπούσανε.

Κι όσους ήσανε κακοί
βατράχους θα τους έκανα
και μέσα στη φυλακή
όλους θα τους έχωνα.

Και το μαγικό ραβδί
τότε θα το καβαλούσα,
και σ' ολόκληρη τη γη
ό,τι θέλω θ' αποκτούσα.

13. Η ωραία μυλωνού

Μια ωραία μυλωνού
ήταν λίγο σουρλουλού,
στους πελάτες της κολλούσε
κι όλους τους ικανοποιούσε.

Μα κι ο μυλωνάς της πάλι
σε πελάτισσες με κάλλη,
έκανε ό,τι μπορούσε
κι έτσι τις ευχαριστούσε.

Κι είχε ο μύλος πελατεία
σε χωριά και πολιτεία.
Φέρναν' τη συγκομιδή τους
για να ευφρανθεί η ψυχή τους.

Προτιμούσανε τα βράδια
να αλέθουν τα σιτάρια,
και στους δύο αχυρώνες
ακουγόntonουσαν κορώνες.

Μα το άλεσμα αυτό
ήταν λίγο ακριβό,
μα κανείς δεν διαφωνούσε
ούτε και το μαρτυρούσε

Όσπου ο νιος απ' την Βραυρώνα
κρύβεται στον αχυρώνα,
την γυναίκα του τσακώνει
και τον μυλωνά σκοτώνει.

Τώρα η μυλωνού 'ναι μόνη
αλλά όμως δεν κλώνει,
μέρα νύχτα 'χει πελάτες
μορφωμένους και χωριάτες.

Φέρνει και συγχωριανές της
να βοηθάνε στις δουλειές της,
και ο μύλος ο φτωχός
έχει γίνει ξακουστός.

14. Ο φυσιοθεραπευτής

Κάποτε ήμουνα γιατρός
μορφωμένος και σοφός.
Συμβουλές παντού σκορπούσα
κι έτσι τα οικονομούσα.

Και εξέταζα γυναίκες
και μεγάλες και μπεμπέκες,
ξεγυμνώνονταν μπροστά μου
κι ευφραίνονταν η καρδιά μου.

Μα οι σύζυγοι αυστηροί
πάντα ερχότανε μαζί,
και μπορούσα να κοιτάζω
μα χωρίς να δοκιμάζω.

Το μαρτύριο να γλιτώσω
κάτι πρέπει να σκαρώσω.
Έγιν' έτσι γυμναστής
και φυσιοθεραπευτής.

Κάθε πόνο θεραπεύω
και γυναίκες πασπατεύω,
μέσα στην πολλή δουλειά μου
έχω και τα τυχερά μου.

Κι ήμουνα πανευτυχής
και μαζί μου κι οι ασθενείς,
μα οι σύζυγοι ένα βράδυ
με επήρανε χαμπάρι.

Και έτσι με ξυλοφορτώνουν
και τα χέρια μου πληγώνουν.
Δεν μπορώ πια να δουλέψω
τη γυναίκα μου να θρέψω.

Τότε εκείνη μου το σκαει
μ' έναν γυμναστή γυρνάει,
κι έχω μείνει μοναχός
χωρισμένος και φτωχός.

15. Ασεβείς πόθοι μου

Σαν με πιάνουνε οι τρέλες
θέλω έξ-επτά κοπέλες,
να μου κάνουνε καμάκι
να μου φύγει το μεράκι.

Κάνα δυο να με φιλάνε
κι άλλες να μου τραγουδάνε,
κι οι λοιπές να με χαϊδεύουν
και λεφτά να μη γυρεύουν.

Να μου ξύνουνε την πλάτη
σαν το ρίχνω στο ραχάτι,
κάποιες να με πασπατεύουν
κι άλλες λάγνα να χορεύουν.

Ν' ευωδιάζουνε ωραία
σαν μου κάνουνε παρέα.
Νόστιμα να μαγειρεύουν
και να με νοικοκυρεύουν.

Φίλους άλλους να μην έχουν
μόνο 'μένα να προσέχουν.
Μόνο 'μένα ν' αγαπάνε
ό,τι κάνουν κι όπου πάνε.

Και ποτέ να μη γκρινιάζουν
κι απαιτήσεις ν' αραδιάζουν.
Τις μουρμούρες δεν αντέχω
στο κρεβάτι σαν τις έχω.

Να ζηλεύουν δεν μ' αρέσει
αν βρω άλλη που μ' αρέσει.
Μούτρα να μη μου κρατάνε
ούτε να με παρατάνε.

Τόσο ιδανικές γυναίκες
παιχνιδιάρες και μπεμπέκες,
όλο ψάχνω μα δε βρίσκω
κι έτσι μόνος μου τη βρίσκω.

16. Ο ωραίος που ήταν ωραία

Μια ωραία ψηλομύτα
την επάτησε την πίτα
και ερωτεύτηκε έναν νέο
ρωμαλέο και ωραίο.

Είχε πλούσια τα κάλλη
η ωραία απ' την Εκάλη,
μ' αυτός ήτανε φτωχός
άστεγος και μοναχός.

Εις το σπίτι της τον βάζει
κι ο μπαμπάς της ας φωνάζει,
θέλει να τον παντρευτεί
και να ζήσουνε μαζί.

Τον κουρεύει τον ξυρίζει
και κουστούμια του δωρίζει,
και μαθήματα του κάνει
πώς να τρώει και τι να κάνει.

Κι έτσι ο νέος κουρελής
έχει γίνει πια δανδής,
κι εμφανίζεται σεμνός
κουνιστός κι ευωδιαστός.

Μα η κοπέλα απορεί
π' ο καλός της δεν μπορεί,
θέλει πρώτα το στεφάνι
για να κάνει ό,τι θα κάνει.

Όμως λύνει το μυστήριο,
διότι μες στο γυμναστήριο
τσάκωσε τον νεαρό
να φιλά τον κηπουρό.

Τότε η κοπελιά τα χάνει
και τον διώχνει μάνι-μάνι.
Με τον κηπουρό θα μπλέξει
ώστε ο νέος να ζηλέψει.

17. Η κυρία Περσεφόνη

Την κυρία Περσεφόνη
την βαρύνουν πέντε φόνοι.
Είν' αυτοί που παντρευόταν
και στο τέλος τους βαριόταν.

Ήταν όμορφη κοπέλα
κι είχε σωματάκι τρέλα,
και σε γέροντες κολλούσε
κι αν μπορούσε τους μαδούσε.

Κι όσοι είχαν πολλά λεπτά
τους παντρεύονταν μετά,
και μαζί τους λίγο ζούσε
κι ύστερα τους παρατούσε.

Στον καφέ τους τον πικρό
έριχνε αρσενικό,
κι έτσι τους κληρονομούσε
και για λίγο τους πενθούσε.

Ύστερ' εύρισκε ωραίους
δυνατούς και ρωμαλέους,
που μαζί της κατοικούσαν
και τα πλούτη της γλεντούσαν.

Μ' αν τελειώναν τα λεπτά
γέρο εύρισκε ξανά,
που κι αυτόν τον παντρευόταν
κι η ζωή συνεχιζόταν.

Όσπου με τον τελευταίο
λάθος έκανε μοιραίο.
Ήπιε αυτή απ' τον καφέ του
του ανδρός της του εφέτου.

Κι ήτανε για να πεθάνει
μα εκείνος την προφτάνει.
Την γυναίκα του γλιτώνει
και στην φυλακή τη χώνει.

Την υπόλοιπη ζωή της
πέρασε μες στο κελί της,
καφέ πίνοντας πικρό
χωρίς να 'χει αρσενικό

18. Στη θαλάσσια ακροθαλασσιά

Στη θαλάσσια ακροθαλασσιά
η δρόσος φέρνει τη δροσιά,
και το βρεγμένο το νερό
βρέχεται από τον αφρό.

Τα κύματα που κυματίζουν
θυμίζουν κύματα π' αφρίζουν,
και ο αφράτος ο αφρός
αφρίζει στον αφρό κι αυτός.

Κι ο άνεμος που ανεμίζει
θυμίζει βόθρο που μυρίζει
και οι γοργόνες μας γοργές,
γοργά κουνάνε τις ουρές.

Ο ήλιος λιάζει τις ακτές
κι αυτές ζεσταίνονται καυτές,
κι η λάμψη λάμπει, λαμπιρίζει
και το κωλάκι μας μαυρίζει.

Κι όλα τα ψάρια που ψαρώνουν
καμαρωτά μας καμαρώνουν,
και οι ψαράδες που ψαρεύουν
ψάρια να πιάσουνε γυρεύουν.

Και η μυρωδάτη μυρωδιά
μυρίζει όλο ευωδιά,
και όλο αρώματα σκορπτά
που είναι αρωματιστά.

Τα αρώματα που αρωματίζουν
χιλιάδες ευωδιές σκορπίζουν,
και κάθε εύοσμος ανθός
μυρίζει εύοσμα κι αυτός.

Μα τ' άρωμα που βγάζω εγώ
θυμίζει μυρωδιά απ' αυγό,
κι όλο τον κόσμο αηδιάζει
όπως ο βόθρος που αδειάζει.

Γι αυτό με διώχνουν οι γειτόνοι
και έχω μείνει τώρα μόνη,
μα στα γουρούνια τους αρέσει
και κάποιο πάει να μου την πέσει.

19. Ο Ερμής του Πραξιτέλους

Ο Ερμής του Πραξιτέλους
εθεάθη επιτέλους,
στην Ερμού περιπατούσε
και τουρίστριες κυνηγούσε.

Βρίσκει μια χοντρή βυζού
φορτωμένη με μπιζού,
που το σώμα της κουνούσε
και σαν πάπια περπατούσε.

Στη γωνία τη στριμώνχει
και αμέσως τη φιλάει,
κι όταν η χοντρή τον διώχνει
στον ποπό της την τσιμπάει.

Και φωνάζει αυτή και κλαίει
κι έρχεται η αστυνομία,
κι ο Θεός Ερμής τους λέει:
-- Μη πειράζεται τα Θεία.

Μα τον βλέπει η Αθηνά
που την είχε πεθερά,
και το λέει στην Περσεφόνη
και κανέναν δεν τον σώνει.

Του αρπάζει το πουλί
και το κόβει στη στιγμή,
κι από τότε ο Ερμής
εμφανίζεται χωρίς.

Γι' αυτό και στο άγαλμά του
που 'χει όλα τα καλά του,
είναι κάτι που του λείπει
κι έχουν οι γυναίκες λύπη.

Μα θα πω του Πραξιτέλους
να 'ρθει νύχτα στο μουσείο,
και στο άγαλμα επιτέλους
να προσθέσει τ' εργαλείο.

20. Ο βασιλιά των Ίνκας

Ήμουν βασιλιάς αλήθεια
σε παλαιότερη ζωή μου.
Τώρα μου 'μεινε συνήθεια
ξύρισμα στην κεφαλή μου.

Εκαβάλαγα βουβάλια
που 'χα στο βασίλειο μου.
Τώρα έχω μαύρα χάλια
και ρετάρει το μυαλό μου.

Με ασήμι και χρυσάφι
ήταν όλο το παλάτι.
Τώρα έχω μια σκάφη
και μισό σακί αλάτι.

Είχα έξι-επτά γυναίκες
στο βασίλειο του Περού,
μα και καμπόσες μπεμπέκες
που τις έκρυβα αλλού.

Τώρα ψάχνω για μιαν άλλη
μα καμιά δεν με πλησιάζει,
έχω γίνει σαν βουβάλι
κι η μορφή μου τις τρομάζει.

Στη δόξα του παρελθόντος
το μυαλό μου με γυρίζει,
μα μ' αυτά επί του παρόντος
το στομάχι δεν γεμίζει.

Θέλω πίσω να γυρίσω
στις παλιές μου τις ζωές,
στις γυναίκες μου ν' ορμήσω
που 'χουν μείνει νηστικές.

Και τα πλούτη μου να κρύψω
σε κρυψώνα μυστικό,
για να τα ανακαλύψω
σαν ξαναβρεθώ εδώ.

21. Το καθιστό βουβάλι

Κάθε μέρα που περνάει
κατεβάζω δέκα πιάτα,
το στομάχι μου πεινάει
κι έχω γίνει σαν πατάτα.

Όλα τα καταβροχθίζω
και την όρεξη μ' εθίζω,
να 'ναι πάντα ανοιγμένη
κι η κοιλιά μου πεινασμένη.

Ό,τι βρίσκω κατεβάζω
και καθόλου δεν διστάζω.
Το στομάχι μεγαλώνει
κι ο γιατρός μου με μαλώνει.

Ότι τρώω λίπος βγαίνει
που το σώμα μου γεμίζει,
κι αν δεν φάω η καημένη
η κοιλιά μου γουργουρίζει.

Όσοι με κοιτούν με κρίζουν
τι ναι τούτο μου το χάλι,
κι οι γνωστοί μου με φωνάζουν
ένα καθιστό βουβάλι.

Και συνέχεια παχαίνω
και δεν ξέρω που θα φτάσω,
κι όσο τρώω δεν χορταίνω
και φοβάμαι πως θα σκάσω.

Κι όλο φορεσιές αλλάζω
γιατί πια δεν με χωρούνε,
και τα πόδια μου κοιτάζω
γιατί πια δεν με κρατούνε.

Θε να ζήσω ξαπλωμένη
να μην σπαταλώ θερμίδες,
να μην νιώθω πεινασμένη
όταν φάω τρεις μερίδες.

22. Το τρομερό παιδί

Είμαι τρομερό παιδάκι
κι έχω μόν' ένα μεράκι,
όλο φάρσες να σκαρώνω
και να σας αναστατώνω.

Όταν βλέπω τον μπαμπά μου
να φιλάει την νταντά μου,
πάω το λεω στη μαμά μου
και γελώ με την καρδιά μου.

Όταν βλέπω την μαμά μου
αγκαλιά με τον μανάβη,
τρέχω φέρνω τον μπαμπά μου
κι έτσι ο καυγάς ανάβει.

Σε τραπέζια όταν πάω
όπου φίλοι μας καλούνε,
ότι πουν το μαρτυράω
σ' όσους τους κατηγορούνε.

Κι αφορμές όταν δεν έχω
όλο κάποιον θα καρφώσω.
Ησυχία δεν αντέχω,
κάποιο ψέμα θα σκαρώσω.

Κάνω σκανδαλιές μεγάλες,
κλέβω κάτι ακριβό,
το πετώ σε τσέπες άλλες
να βρεθεί για να γελώ.

Παίρνω πράγματα και βάζω
του ενός να τα 'χει ο άλλος,
και το άχτι μου έτσι βγάζω,
γίνεται καυγάς μεγάλος.

Αλλά κάποτε με πιάνουν
κι όλοι με ξυλοφορτώνουν,
αλλά ό,τι και να κάνουν
από μένα δε γλιτώνουν.

23. Η σπουδαία ιατρός

Μια σπουδαία ιατρός
δίδασκε το τι να τρως,
σου λέγε και τι να πίνεις
αν δεν θέλεις να παχύνεις.

Σ' έβαζε να μην καπνίζεις
και χασίς να μην αγγίζεις,
με γυναίκες να μην πας
ούτε και να ξενυχτάς.

Το αλκοόλ να αποφεύγεις
και στην εξοχή να φεύγεις
και πολύ να περπατάς,
μα να βλέπεις που πατάς.

Και γυμναστική να κάνεις
αν δεν θέλεις να πεθάνεις,
να μειώσεις την τροφή σου,
να προσέχεις το πουλί σου.

Έτσι γέρος θα πεθάνω,
μα δεν θα χω τι να κάνω
και θα πλήττω όλη μέρα,
γι αυτό θα την κάνω πέρα.

Σκέπτομαι ν' αποφασίσω
τη ζωή μου να γλεντήσω
κι ας πεθάνω πριν γεράσω,
για π' ωραία θα περάσω.

Κι αν πεθάνω και δεν ζήσω
την ζωή θα συνεχίσω,
στον παράδεισο σαν πάω
όπου πάλι θα γλεντάω.

Γι αυτό φίλοι μη βιαστείτε
συμβουλές να ακολουθείτε,
και γλεντήστε τη ζωή σας
όπως θέλει η ψυχή σας.

24. Ο κοντός καουμπόη

Ήταν ένας καουμπόη
που του έλειπε το μπόι.
Ένα roxy καβαλούσε
και τις γκόμενες χτυπούσε.

Μ' ήξερε καλό σημάδι
που σε έστειλε στον Άδη,
κι αν του έμπαινες στην μύτη
έριχνε και δυναμίτη.

Και κανένα δε φοβόταν
κι όλοι γύρω του κρυβόνταν,
και πουλούσε τσαμπουκά
σ' όποιον εύρισκε μπροστά.

Αλλά είχε μια γυναίκα
όπου μέτραγε για δέκα,
γιατί ήταν σωματώδης,
γυμνασμένη και μυώδης.

Πήγε να την φοβερήσει
μα χωρίς ν' υπολογίσει.
Του βουτάει το πιστολάκι
και του ρίχνει ένα μπερντάκι.

Κι ο καλός μας ντροπιασμένος,
μες στο σπίτι κλειδωμένος
δεν τολμά να ξεμυτίσει
και τον κόσμο ν' αντικρίσει.

Επειδή το πάθημα του
το 'χει μάθει όλ' η πόλη,
έλαβε το μάθημα του
και γελούν μαζί του όλοι.

Κι όταν κάποτε θα βγει
τσαμπουκά δεν θα πουλάει.
Έγινε καλό παιδί
και με ευγένεια θα μιλάει.

25. Η κυρία Ευτυχία

Η κυρία Ευτυχία
έχει κοσμοθεωρία
για το σύμπαν και την πλάση,
π' ο καθένας θα γελάσει.

Είναι από γνωστό πλανήτη
γι αυτό έχει τέτοια μύτη,
παντού θέλει να τη χώνει
και πολλές φορές μ' αγχώνει.

Στα καζίνα μπαινοβγαίνει
και κερδίζει όπου πηγαίνει,
μα λεφτά ποτέ δεν έχει
γι αυτό όλη μέρα τρέχει.

Για το μέλλον σου μιλάει
το μυαλό σου πιπιλάει,
και την αύρα σου διαβάζει
μα μυαλό ποτέ δεν βάζει.

Θε να κάνει Ασκληπιείο
υγιείς να θεραπεύει.
Θα 'χει και ψυχιατρείο
τους τρελούς ν' αποτρελαίνει.

Τόσα μυστικά γνωρίζει
που τα ξέρουν μόνο λίγοι,
και το μέλλον μας θ' ορίζει
και η γκαντεμιά θα φύγει.

Σεμινάρια οργανώνει
και διδάσκει τα δικά της,
και τους αφελείς μαζώνει
που ταιριάζουν στα μυαλά της.

Κάποτε λειει θα νικήσει
και θα την αναγνωρίσουν,
και τη γη θα συγκινήσει
και θα τη χειροκροτήσουν.

Τότε δίπλα της θα μ' έχει
τη χαρά να μοιραστώ.
Κόσμος πίσω της θα τρέχει
κι επιτέλους θα πεισθώ,

για τα κατορθώματα της
και την καθαρή της σκέψη,
και για τα λεγόμενα της
π' ο καθένας θα πιστέψει.

Έτσι εγώ την αγαπάω
γιατί μου 'χει εμπιστοσύνη,
κι όπου μου ζητάει πάω
και της δείχνω καλοσύνη.

Κάθομαι και την κοιτάζω
σαν αρχίζει αφηγήσεις,
μ' όσο και αν παραφλιάζω
δεν της φέρνω αντιρρήσεις.

Μα κανείς ποτέ δεν ξέρει
που υπάρχει η λογική,
και το μέλλον τι θα φέρει
κι αν αυτή δικαιωθεί.

Γι αυτό δεν την κατακρίνω
ούτε και την παρεξηγώ,
κι αν τα όσα λέει κρίνω
μπορεί και να διαψευσθώ.

26. Η κυρία Σανκαζάνη

Την κυρία Σανκαζάνη
όποιος δεν την ξέρει χάνει.
Όλη μέρα ζητιανεύει
κι όλο κάτι μαγειρεύει.

Κάνει και φιλανθρωπίες
σε κυρίους και κυρίες
και λεπτά συχνά συνάζει,
μα στην τσέπη της τα βάζει.

Έχει γκρίζα τα μαλλιά
πουν' κοντά και κατσαρά,
και το βράδυ σαν την δεις
θε να τρομοκρατηθείς.

Και η περιφέρεια της,
αν προσθέσεις τα βυζιά της,
είναι μιάμιση οργιά
που το μπόι της περνά.

Όλο με παρακαλάει
και λαχεία μου πουλάει
που 'νε λέει για πεινασμένους,
τους πονάει τους καημένους.

Στη φιλόπρωχη ζωή της
φρόντιζε για το πουγκί της,
μα την πήρανε χαμπάρι
και την άγουσα θα πάρει.

Αν μαζί της θα μιλήσεις
για τρελή θα τη νομίσεις,
μα με τα καμώματα της
την γεμίζει την κοιλιά της.

Όμως δεν την κατακρίνω,
γιατί γύρω της αν κρίνω,
τη ζωή όπως ρυθμίζει
πολύ κόσμο μου θυμίζει.

27. Η αφράτη παπαδιά

Μια αφράτη παπαδιά
έξω έβγαινε συχνά,
τους καλούς της συναντούσε
τον παπά της απατούσε.

Σαν αργούσε να γυρίσει
έλεγε «ήμουνα στη βρύση»,
μ' ο παπάς την αγαπούσε
κι όλα της τα συγχωρούσε.

Χθες την έπιασαν στον μύλο
αγκαλιά με κάποιο φίλο,
και αργότερα στη σtάνη
με σκισμένο το φουστάνι.

Σήμερα ήταν στο μπροστάνι
αγκαλιά μ' έναν τσοπάνη,
και προχθές στη Δραπετσώνα
με μια άλλη τσαπερδόνα

Ο παπάς της την κοιτούσε
και πολύ ανησυχούσε,
ώσπου τα έφτιαξε με άλλη
που 'χε σπάνια τα κάλλη.

Έλθε ν' εξομολογηθεί,
τους πόθους της να διηγηθεί,
κι αντί να την ευλογήσει
έπιασε να την φιλήσει.

Έτσι τα 'φτιαξαν οι δυο τους
μα δεν ήταν για καλό τους,
διότι η παπαδιά ζηλεύει
και την άλλη ρεζιλεύει.

Τότε ο παπάς θυμώνει
και στο σπίτι την κλειδώνει,
την κακιά την παπαδιά
μην του κάνει και παιδιά.

Τα παιδικά ποιήματα που ακολουθούν διασκευάστηκαν έτσι ώστε να μοιάζουν με τα γυναικεία στήθη, που όπως και εκείνα, ενώ έχουν γίνει για τα παιδιά διασκεδάζουν μ' αυτά οι μεγάλοι.

28. Η καλή μας αγελάς (Διάβαζε και μη γελάς)

Η καλή μας αγελάδα
λούζεται με μαρμελάδα.
Στο καπέλο της εμπρός
κάθεται ένας στρατηγός.

Το χορτάρι της μασούσε
κι όλα τα φιλοσοφούσε,
και το μούσι της μαδούσε
και Τσιτσάνη τραγουδούσε.

Ξαπλωμένη στην λιακάδα
παραγγέλνει παστισιάδα.
Το αρνάκι της πιο κάτω
μασουλάει μαντολάτο.

Γάλα βγάζει το βυζί της
και φωνάζει η μαμή της,
που 'πεσε ο αιματοκρίτης
κι έσπασε το μπικουτί της.

Θα το κάνουμε τυράκι
το γενναίο χορταράκι,
να το φαιει ο στρατηγός
που ειν' πεινάλας και χοντρός.

Θα του πουν ορίστε φάτο
και θα δούμε άσπρο πάτο,
τρώγεται και καρεκλάτο
με απόφαση του NATO.

Θα την βγάλει ο στρατηγός
που όλο κάθεται εμπρός,
να τον γλύφει η αγελάδα
να βοηθάει την Ελλάδα.

Θα χουμε και βουτιράκι
απ' το πλούσιο χορταράκι,
να λαδώνουμε τους άλλους
Άγγλους, Γάλλους, Πορτογάλους.

Οι αδελφές της τρελάθηκαν
και τις φάγαν και χαθήκαν
ευρωπαϊοί και λοιποί,
που τρελάθηκαν κι αυτοί.

Τρελάθηκε κι ο στρατηγός,
που όπως κάθεται εμπρός
θα τον φαιει η αγελάδα
να γλιτώσει η Ελλάδα.

29. Για να θυμόμαστε την αρχαία γλώσσα μας

Με κοιτάς κουτή ασκαρδαμυχτί.
Με ακούς ασμένως κι είμαι βραχνιασμένος.
Άγνοια οφλισκάνεις και όλο μου τη σκάνεις.
Διηλεκώς μου λες το αλυσιτελές.
Περί πολλά τυρβάζης και με καραφλιάζεις,
και την ειμαρμένη την έχεις ρημαγμένη.
Είμαι, ως εικός, μέγας στωικός.
Ευήκοα προκρίνεις μα χαλεπώς με κρίνεις.
Στον ενιαυτό σου σφύζει ο εαυτός σου.
Άμα δεν συνάδεις θα σε φαιει ο Άδης.
Πειράσαι και μετέρχεσαι αλλά δεν συνέρχεσαι.
Πολλά αντιδιαστέλλεις και με υποστέλλεις.
Διηλεκώς επαίρεσαι και αήθως φέρεσαι,
και παρεμπιπτόντως πράπτεις προσηκόντως.
Και ψευδών δεν φείδεσαι κι άμα λάχει εκδίδεσαι,
κι αν παραγκωνίζεσαι πάντα διαπληκτίζεσαι.
Ούτε καν γινώσκεις α αναγινώσκεις.

Θούρια παιανίζεις και τα διατυμπανίζεις.
Τι επιδαπιλεύεις και όλο με θωπεύεις;
Ως εδώ εξικνεΐσαι και πολιορκείσαι.
Ειπέ μοι τι δοκείς και καραδοκείς.
Η κομπορρημοσύνη σου είν' η αλλοφροσύνη σου,
και εποφθαλμιάς όσα θα μου φας.
Η μεγαλοθυμία σου είναι η θυμηδία σου.
Εΐσαι απελπισμένη και ολοφυρόμενη,
και έχεις αλγεινή όψη πελιδινή.
Άγεσαι και φέρεσαι και γι αυτό επαίρεσαι.
Όμως καταξιώνεσαι όταν ξεγυμνώνεσαι,
και ο νους σου παραπαίει όταν βλέπεις πέη.
Σε έξαρση ευρίσκεσαι και όλο συνευρίσκεσαι,
και στερείσαι αισχύνης, αιδούς και σωφροσύνης.
Άμα όμως σου αρέσω τότε θέλω να στην πέσω,
και όσ' αρχαία τα ξεχνούμε και μαζί θε να τη
βρούμε.

30. Το μικρό καράβι

Ήταν ένα μικρό καράβι
που κουβαλάει μαύρη καννάβη,
και την μοιράζει από μια δόση
για όποιον θέλει να μαστουρώσει.

Κι έκαν' ένα μακρύ ταξίδι,
κι έχει φορτίο του το ξύδι,
που το πουλάει για ένα γρόσι
για όποιον θέλει να ξεθυμώσει.

Σε πέντε έξι εβδομάδες
πιάσαν τους ναύτες οι μαμάδες.
Θε να τους πάρουν για παιδιά τους
για να μαζεύουν την σοδειά τους.

Και τότε ρίξαν τον κλήρο
που 'πεσε πάνω σ' ένα σκύλο,
και τους ζητάει τώρα λεπτά
που του τσάκισαν τα πλευρά.

Κι ο κλήρος έπεσε στο Νίκι
και του εστράβωσε το πόδι,
και περπατά με δεκανίκι
και φωνάζει «που 'σαι Ηρώδη».

Κι αν σας αρέσει αυτή η ιστορία
ο κλήρος κι η ιεραρχία,
που όλο μας πρήζουνε τα τρία,
βάλανε πλώρη για την Τροία.

Μας άρεσε αυτή η ιστορία.
Γυμνή σε μια μπυραρία
χορεύει η Ελένη στο τραπέζι,
κι ο κλήρος τον αυλό του παίζει.

Κι ο Πάρης τους κοιτά και σκαει
γιατί καλέσαν και τον Sky,
να κάνει video για το σπίτι
Ελένης με αρχιμανδρίτη.

31. Κι η χοντρή Μαριώ

Που ήταν αταξίδευτο
και όχι να το παινευτώ,
μα μ' αγαπάει η Μαριώ
αλλά και άλλες κανά δύο.

Μέσα εις την Μεσόγειο
της έχω κάνει έναν γιο.
Της ετοιμάζω και μια κόρη
για να μαλώνουν σαν κοκόροι.

Σώθηκαν όλες οι τροφές
και τσακωθήκαμε προχθές,
γι αυτό και θα της ρίχνω ξύλο
όταν τις φέρνει απ' τον μύλο.

Ποιος απ' όλους θα σφαγεί;
Δεν θα τις δίνω πια φαγί,
γιατί όσο πάει και χοντραίνει
και τίποτα πια δεν της μπαίνει.

Που ήταν αταξίδευτο.
Ε όχι και να ξοδευτώ,
και να την στείλω κρουαζιέρα
για να μου πάρει τον αέρα.

Τη ξανά λέμε απ' την αρχή
και δεν θα κάνω κακή αρχή
να της το πάρω το αμάξι,
γιατί όπως πάει θα με ρημάξει.

Και θα την πούμε απ' την αρχή
που κάναμε καλή αρχή,
και μ' άλλον τώρα ξεφαντώνει
κι όλα εκείνος τα πληρώνει.

Έτσι γλιτώνω τα λεπτά μου
μ' αυξάνονται τα κέρατα μου,
και το παιδί που θα γεννήσει
μπορεί να μοιάζει και του Ζήση.

32. Φεγγαράκι μου λαμπρό

Φεγγαράκι μου λαμπρό,
σε πάτησαν κανά δυο
με πυραύλους και ακάτους
και τα βρωμοπόδαρα τους.

Φέγγε μου να περπατώ
μια και ρεύμα δεν μπορώ
να πληρώνω στην ΔΕΗ,
της μαμάς της το πουγκί.

Να πηγαίνω στο σχολειό
και τον υπουργό να δω,
να του πω τα κέρατα του
για τα νομοσχέδια του.

Καταλήψεις να μαθαίνω
και σε μπλόκα να πηγαίνω
και για τα μαθήματα μου
είναι ο κόκορας κοντά μου.

Να μαθαίνω γράμματα
για να κάνω πράγματα,
που οι άλλοι τώρα κάνουν
και γλιτώνουν και το σκάνουν.

Τις κομπίνες να οργανώνω
και ποτέ να μην πληρώνω,
αντιθέτως να βουτάω
ό,τι μου ζητούν να πάω.

Γράμματα σπουδάγματα
για σπουδαίοι να περνάμε,
και ως τα γεράματα
όλο κάποιες να φιλάμε.

Του Θεού τα πράγματα
για να γίνουν θαύματα,
και το φως να μας φωτίσει
πριν ο Κύριος μας φτύσει.

33. Αρνάκι άσπρο και παχύ

Αρνάκι άσπρο και παχύ
πηγαίνει στο παζάρι,
κι αν συμφωνήσουν στην τιμή
ο λύκος θα το πάρει.

Στην εξοχή επέρναγε
όλη την άδεια του,
και χορταράκι κέρναγε
από την δίαιτα του.

Από την τρέλα την πολύ
την μάνα του φιλούσε,
και σε μια δύσκολ' εποχή
το AIDS αψηφούσε.

Βαρέλι αγόρασε βαθύ
που 'χει περίσσια χάρη,
και ψάχνοντας στον πάτο του
βρίσκει ένα μοσχάρι.

Αμέσως τ' ερωτεύεται
και το ελευθερώνει,
μα 'κείνο όταν χαίρεται
το σπίτι τους λερώνει.

Γι αυτό και το ξαπέστειλε
σαν έφτασε στα τριάντα,
αλλά το πόδι τ' έσπασε
πηδώντας την βεράντα.

Τότε ο μπαμπάς του θύμωσε
και το ξυλοφορτώνει,
και την Βεράντα κλείδωσε
σαν πιάνει και νυχτώνει.

Ο μύθος λέει απ' την αρχή
ν' ακούτε τη μαμά σας,
και τη Βεράντα τη μικρή
ν' αφήστε στο μπαμπά σας.

34. Μάνα κράζει το παιδάκι

Μάνα κράζει το παιδάκι
που φοβάται το σκυλάκι,
μάννα γάβγιζε κι αυτό
που φοβάται τον μικρό.

Μάνα ο νιος και μάννα ο γέρος
σαν σηκώνετ' απ' το μέρος,
κάτι έψαχνε να βρει
μα 'χει φύγει το πουλί.

Μάνα ακούς σε κάθε μέρος
που κυκλοφορεί ο έρως.
Τι σου κάνω μάννα μου
κούκλα μαντζουράνα μου.

Α, τι όνομα γλυκό
θα σου πω το μυστικό,
με φωνάζουν Αναίς
που σημαίνει Παναής.

Στη χαρά της και τη λύπη
αν δεν το 'χεις και σου λείπει,
παρ' της έναν δονητή
για να παρηγορηθεί.

Με την μάννα την μοιράζεις
και στην τράπουλα φωνάζεις
ξένους φίλους και γνωστούς,
να μαδήσεις τους μισούς.

Ποθητά την αγκαλιάζεις
και στην τσέπη σου τη βάζεις,
κάθε μίζα που μαζεύεις
για τις θέσεις που πρεσβεύεις.

Δεν της κρύβεις μυστικό
σου αρέσει το κοκό,
κι όταν ξένο ειν' αυτό
είναι ακόμη πιο γλυκό.

35. Ο Μπόμπος Μπόμπος

Αν το στόμα του ανοίξει
η βρωμιά του θα μας πνίξει,
όμως λέει τα σύκα σύκα
και δεν μοιάζει του De Sika.

Του αρέσουν οι δασκάλες
μα τις βάζει σε μπελάδες.
Πονηρά τις διπλωρώνει
κι όλο κάτι κατορθώνει.

Όλο σκανδαλιές σκαρώνει
και γελάει με την καρδιά του,
την Βεράντα κουτουπώνει
κι όλο κάνει τα δικά του.

Οι δασκάλοι τον φοβούνται
για αυτά που λέει και κάνει,
κι οι δικοί του θορυβούνται
σαν στο στόμα του τους πιάνει.

Όταν του ζητούν να γράψει
και εκφράσεις ν' ερμηνεύσει,
κάποιο δάσκαλο θα κάψει
ή δασκάλα κοροϊδέψει.

Οι επιθεωρητές του βάζουν
να τ' ελέγχουν τις εκθέσεις,
και συνέχεια του φωνάζουν
«πρόσεχε μη μας εκθέσεις».

Τα νοήματα αλλάζει
κι ότι το αυτί του πάρει,
ξέρει να το μεταφράζει
κατά τρόπο που σοκάρει.

Όμως λέει την αλήθεια
κι έχει εμένανε βοήθεια,
που πολύ τον εκθειάζω
και φοβούμαι πως του μοιάζω.

36. Η κουστή σαρανταποδαρούσα

Μια σαρανταποδαρούσα
είχα βρει και την κοιτούσα.
Είχε τριάντα εννέα πόδια
και σαράντα καλαπόδια.

Είχε κι ένα δεκανίκι
που 'βγαινε απ' το μανίκι,
για το πόδι το κουτσό
που χε χάσει στο στρατό.

Όλη μέρα περπατούσε
χόρευε και τραγουδούσε,
να γυμνάσει τα ποδάρια
για να πάει στα παζάρια.

Όλο μπότες αγοράζει
και στα πόδια της τις βάζει,
κάνει και γυμναστική
μένει όμως νηστική.

(Ακολουθούν παραμύθια για το «Χάλι μας»)

37. Η χιονάτη και οι 7 γάτοι

Σε μια μεγάλη πολιτεία
που έσφυζε απ' αληθεία
ζούσε η άσπρη, η αφράτη
που την φωνάζανε Χιονάτη.

Όλο στη στάχτη μπουσουλούσε
και η μηριά της την μισούσε.
Την έβγαλε και σταχτοπούτα
για τα ωραία της τα μπούτια.

Μια μέρα στην γιαγιά της πάει
για τα της πάει κάτι στολίδια,
μα ο λύκος της την είχε φαι
και κυνηγούσε και την ίδια.

Την βρίσκουν τρία γουρουνάκια
που τα σπιτάκια έχουν κτίσει,
μα ο λύκος ρίχνει τα σπιτάκια
και πρόκειται να τους μασήσει.

Στο δάσος χάνεται και τρέχει
κι από την κούραση 'ναι ράκος,
μα κάπου μια καλύβα έχει
όπου κοιμόταν ένας δράκος.

Ψώνισε κι ένα καπέλο
μια κιθάρα κι ένα τσέλο,
τις νυχτιές να τραγουδάει
για να τα οικονομάει.

Μα τη βλέπει ο καλός της
που ξεπρόβαλλε εμπρός της,
και τις έκοψε τα πόδια
και τα έδωσε στα βόδια.

Τώρα πια δεν τραγουδάει
αλλά ούτε περπατάει,
παρά μόνο μπουσουλάει
κι όλο πέφτει και χτυπάει.

Κι ο καλός της την σηκώνει
και εκείνη τον μαλώνει,
που της έκοψε τα πόδια
και τα φάγανε τα βόδια.

Την ψάχνει και αυτός που νάνε,
μα επτά γάτοι την γλιτώνουν
που έχουν μπότες και πετάνε
κι έτσι τον δράκο ξεπατώνουν.

Την πάνε σ' ένα παλατάκι
κι εκεί κοιμάται έναν αιώνα,
και τη ξυπνάει με φιλάκι
ο πρίγκιπας απ' τη Βραυρώνα.

Ο γάμος έγινε στον πύργο
και με εκκάλεσε και μένα,
μα δεν με άφησε να φύγω
γι' αυτό μη ψάχνεται για μένα.

Και ζήσανε αυτοί καλά
κι εγώ καλύτερα ακόμη,
με τη Χιονάτη αγκαλιά
κι ο πρίγκιπας έχει τον κόμη.

38. Στα χρόνια κείνα τα παλιά

Στα χρόνια κείνα τα παλιά
η Γκόλφω αγάπαγε τον Λια,
κι εκείνος την πολιορκούσε
μα να την ρίξει δεν μπορούσε.

Κι έτσι ο Λιας ο καφερός
π' όλο την έβγαζε ξερός,
πάει και βρίσκει την Πηγή
μήπως τον δρόσιζε αυτή.

Μα η Πηγή 'ναι βολική
και έτσι του κάνει το χατίρι,
και κάνανε κι ένα παιδί
που τ' ονομάσανε Σωτήρη.

Η Γκόλφω το 'μαθε και σκαει
και για να τον εκδικηθεί
πάει μια μέρα εις τον Sky
τον πόνο της να διηγηθεί.

Ο Λιας την βλέπει και λυγίζει
γιατί πολύ την αγαπάει,
ο πόθος την καρδιά του σχίζει
στην Γκόλφω του ξαναγυρνάει.

Τότ' η Πηγή πολύ θυμώνει
γι αυτό αρπάζει ένα μαχαίρι,
μ' αυτό τον Λιάκο μαχαιρώνει
και όλο το χωριό το ξέρει.

Η Γκόλφω μένει μοναχή
κι όλοι της κάνουνε καμάκι,
μ' αντί να πάει για μοναχή
πάει και πίνει το φαρμάκι.

Και κατεβαίνει εις τον Άδη
τον Λιάκο της να συναντήσει.
Να του προσφέρει λίγο χάδι
αφήνοντας να την φιλήσει.

39. Η χώρα με τα παραμύθια

Η χώρα με τα παραμύθια
είχε κυβέρνηση ηλίθια,
με τον βεζίρη αρχηγό
και κόπανους ένα σωρό.

Κι ο βασιλιάς π' όλο κοιμόταν
χανούμισες ονειρευόταν,
ενώ ο λαός που υποφέρει
τον βλαστημά, μα δεν το ξέρει.

Μια μέρα ξένη καταφθάνει,
φορούσε παρδαλό φουστάνι
και βαθιά μέσα στο βρακί της
έκρυβε την πολιτική της.

Ευθύς στα σκάνδαλα ξεσπάει
κι επαναστάσεις αρχινάει
και όλοι οι υπήκοοι της
θαυμάζουν την πολιτική της.

Τις γκόμενες επιστρατεύει
κι έτσι το κίνημα θεριεύει
και με τους κόλπους και τα κόλπα
κατανικήσανε τα όπλα.

Νέα κυβέρνηση ορκίζουν
και τον βεζίρη ευνουχίζουν.
Τον βασιλιά τον ξετρελαίνουν
με γκόμενες που δεν χορταίνουν.

Κι είν' όλοι ευχαριστημένοι,
λαός μα και ιερωμένοι,
ίσως δεν έχουνε να φάνε
ξέρουνε όμως να γλεντάνε.

Κι ο πληθυσμός γοργά πληθαίνει
χωρίς ποτέ να πολεμάει,
και κατακτά την οικουμένη
με τις μυριάδες που γεννάει.

40. Μια φοράδα μια φορά

Μια φοράδα μια φορά
πήγαινε στην αγορά
και κρατούσε ένα φανάρι
να τη δει όποιος την πάρει.

Στο φανάρι που κρατούσε
ένας γάτος κατοικούσε,
κι ένας νιος λίγο πιο κάτω
εκυνήγαγε το γάτο.

Μα του γάτου η κυρά
που σκεπτόταν πονηρά,
το αγόρι προκαλεί
και του δίνει ένα φιλί.

Τότε ο άνδρας της θυμώνει
και μια ανάποδη της χώνει,
μα η φοράδα τον κλωτσάει
κι όλα τα πλευρά του σπάει.

Κι έρχεται το εκατό
μ' έναν πόλισμαν κουτό,
και νοσοκομειακό
με γιατρούς ένα σωρό.

Την φοράδα κυνηγούνε
πιάνουνε και την κτυπούνε
και ο πόλισμαν πιο κει
ξελογιάζει μια μαμή.

Κι έκανε η μαμή παιδί
που ξεγέννησε η ίδια,
κι ο πόλισμαν φυλακή
με κομμένα του τα φρύδια.

Μα η φοράδα η καημένη
είναι στεναχωρημένη,
γιατί ήτανε παρθένα
και αγάπαγε εμένα.

41. Σε μαγεμένη πολιτεία

Σε μαγεμένη πολιτεία
μπούκαρε μια μεραρχία,
γκρέμισε όλα τα τζάμια
κι έδεσε όλα τα στοιχεία.

Και οι στρατιώτες που περνούνε
βρίσκουν νεράιδες και γλεντούνε,
μα ο μάγος κι άλλοι δύο πατριώτες
κάνουν βατράχους τους στρατιώτες.

Και τώρα ως βάτραχοι πηδούν
μα τρέχουνε για να σωθούν,
τους κυνηγούν κάτι πουλιά
για να τους κάνουν μια χασιά.

Τα βλέπει αυτά ο στρατηγός,
που 'ταν κρυμμένος μουλωχτός
και φέρνει ασάλινα πουλιά
που ρίχνουν βόμβες στη σειρά.

Ο Μάγος πιάνει τα ραβδιά του,
τούρτες όλες τις βόμβες κάνει
και τις μοιράζει στα παιδιά του
κι όλους στην φυλακή τους βάνει.

Μπαίνουν και πυροβολαρχίες
μα ειν' τα βόλια τους κενά
και κάνουν μόνο φασαρίες
που ο στρατηγός παρακινά.

Μα ξάφνου πέφτει ο χειμώνας
κι όλα τα όργανα παγώνουν,
οπότε βγαίνουν οι νεράιδες
που τα φιλούνε και τα λιώνουν.

Κι όλοι μαζί αγαπημένοι
τρωνε και πίνουν και γλεντάνε,
μονάχος του κανείς δε μένει
και οι νεράιδες τραγουδάνε.

42. Λεω ψέματα πολλά

Λεω ψέματα πολλά
και περνάω μια χαρά,
κι όλους τους παραμυθιάζω
με αυτά που εκθειάζω.

Λεω πως είμαι εφοπλιστής
κι έχω κότερα και σκάφη,
κι η μαμά μου ολημερίς
ξεπατώνεται στη σκάφη.

Κάνω τον αεροπόρο
που αρέσει στις κοπέλες,
κι άμα βρω δικό μου χώρο
καταφεύγουμε για τρέλες.

Πότε κάνω τον γιατρό
και κυρίες εξετάζω,
πότε και τον στρατηγό
και τους άλλους διατάζω.

Λεω ψέματα πως έχω
μετοχές κι άλλα πολλά,
έτσι στους γνωστούς μου τρέχω
και μου δίνουν δανεικά.

Ψέματα για την Μυρτώ
πως τρελά την αγαπώ,
ψέματα και στην Φωφώ
ότι θα την παντρευτώ.

Ψέματα στην εφορία
που ελέγχει τα βιβλία,
ψέματα και στον στρατό
ώστε να απαλλαγώ.

Κάποτε όμως θα με πιάσουν
μ' αν με βάλουν φυλακή,
τον καιρό τους θε να χάσουν,
ψέματα θα λεω κι εκεί.

43. Αν γινόμouνα ποτέ

Αν γινόμouνα ποτέ
βασιλιάς κι είχα παλάτι,
σ' όσους μου κρατούν τουπέ
θα τους έμπαινα στο μάτι.

Τότε θα με προσκυνούσαν
κι όσοι με περιφρονούνε,
τότε θα με επαινούσαν
δεν θα με περιγελούνε.

Κι οι κοπέλες π' όλο φεύγουν
όταν μπαίνω στις παρέες
και συχνά με αποφεύγουν
και το παίζουνε ωραιές,

τότε πίσω μου θα τρέχαν
πια να με πρωτοκερδίσει,
κι όλες τους θα με αντέχαν
σ' ότι ο βασιλιάς θελήσει.

Κι αν γινόμouνα στρατηγός
και 'σεις θα 'σασταν στρατιώτες,
θα μouna πολύ σκληρός,
θα καθόσασταν σαν κότες.

Και όσοι τώρα με διατάζουν
και να βρίζουν δεν διστάζουν,
θα τους έκανα καψώνια
που θα τα θυμούνται αιώνια.

Κι αν γινόμouνα δικαστής
θα φυλάκιζα ευθύς,
όσους τώρα με δικάζουν
και στην φυλακή με βάζουν.

Κι αν γινόμouνα Θεός
που πολύ θα μου αρέσει,
θα με έτρεμε ο λαός
θα σας έβγαζα απ την μέση.